

laudamus te, Deus, laudamus & invocabimus, propinquum est nomen tuum. Narrabimus, narrabunt mirabilia tua.

Sebastianus Schmidius ita transtulit:

Confitemur tibi, Deus, confitemur, & propinquum (labiis nostris) nomen tuum: Enarrant mirabilia tua.

Lutherus omnium fere optime sic vertit:

Wir dancken dir, Gott, wir dancken dir, und verkündigen deine Wunder, daß dein Nahme so nahe ist.

§. IV.

Verba, quæ præcipue exponenda mihi erunt, hæc sunt וְקָרוֹב שְׁמִי, & *propinquum nomen tuum*, in quibus facile primum illud est, quod inquirendum erit, quando quæritur, quid per *Nomen Dei* hoc loco intelligatur? Scilicet nihil aliud, quam omnis salutaris gratia, in Christo nobis data, vel Deus ipse unitrinus, considerandus, tam secundum attributa omnia, speciatimque benignitatem, gratiam & misericordiam, paternumque erga homines in Christo affectum, quam decreta & opera, non solum justitiæ, quæ alias judicia divina dici solent, sed in primis quoque gratiæ suæ, in verbo Dei nobis revelatæ, adeoque secundum omnia beneficia a Christo nobis acquisita, & per fidem in Christum, mediantibus verbo & sacramentis, nobis applicanda, oblata & collata. Inde adeo ipse ὁ λόγος τῆς Θεῆς, cum prædicaret Mofi יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, his utebatur verbis: *Dominator, Domine Deus, misericors & graciosus, longanimis ad iras, & magnus benignitate ac veritate, qui servas benignitatem in millia,*

B

remit-